

KÖHIT

Makra Ildikó

Emberek dőlnek kupacokba.
S a vén időnek lomha sodra
Fogvacogva jár.
Ha most feltámadna a tizenkét
Apostol és feltámadna Pál,
Döbbsenten állnának a köhit láttán.
Nem ezt akarták sem ők,
Sem a Bárány.

Mi Istenhez kapcsolna,
Nincs egy szál.
Valaki mindent
Összekuszál,
És ködöt köpköd
Az ember szeme elé.

A gonosz egyre tarol.
A napok szürke kovászában
Nincs öröm, nincs mosoly.
S az ember legyen akármilyen
Bölcs, komoly,
A gonoszt nem tudja
Megfogni sehol.
Inkább hiszi,
Hogy nem létezik.

Megkövesedett vallásnak
Templomában
Nincs élő hit.
Nincs semmi, ami
A vakon, bénán segíthetne.
Megkövült vallásnak
Templomában
A gonosznak ellene mondani
Senkinek sincs kedve.
Ott úr a sötétség,
S mindaz, ami halhatatlan,
Elveszett rég,
Az élő hit pedig
A gonosz parazsán elég.

Nézem a világot:
Hol egykor istenhit világlott,
Most áthatolhatatlan
Sötétség honol.
Távolodik a mennyország
És közelít a pokol.

S a vén időnek lomha sodra
Fogvacogva vár.
Ha most feltámad Pál,
Ugyan mit talál?
Megdöbbenne a köhit láttán,
Hogy a világban Isten
Helyett úr a sátán.
És nem ezt akarta sem ő,
Sem a Bárány!

2007. december 16.